

Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς μ' ἀγάλματα μεγάλα
σὲ μία βάρκα ξεκινοῦν γιὰ τὴν Λειψοκουτάλα.

- Φ.—Τί θάλασσα, βρὲ Περικλῆ, τί θαυμαστὴ γαλήνη!
τί γαλανὸς ὁ οὐρανός! τί ἀργυρᾶ σελήνη!
- Π.—Ποῦ μὲ πηγαίνεις, μασκαρά;
- Φ.— Καθόλου μὴ σὲ μέλη,
τραῖβα μονάχα τὸ κουπί μὲ δύναμι, τεμπέλη.
- Π.—Μὰ ποῦ μὲ πᾶς, βρὲ Φασουλῆ, ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης
τοιαύτην ὥραν τῆς νυκτός;
- Φ.— Παρακαλῶ νὰ σκάσης.
- Π.—Μὴ θέλῃς ληστοπειρατής, βρὲ Φασουλῆ, νὰ γίνῃς;
- Φ.—Παρακαλῶ 'στὴν θέσιν σου ἀκίνητος νὰ μείνῃς.
- Π.—'Απάντησέ μου, Φασουλῆ, ἀλλέως θὰ σὲ πνίξω.
- Φ.—Σκοπὸ δὲν ἔχω, Περικλῆ, κουβέντα νὰ σ' ἀνοίξω,
μὴ μᾶς ἀκούσῃ ἔξαφνα τὸ κοιμισμένον κῆμα
καὶ τότε γίν' ἡ θάλασσα πλατὺ τῶν δύο μνῆμα.
- Π.—Μὰ τὸ σταυρό, βρὲ Φασουλῆ, δὲν σὲ καταλαμβάνω.
- Φ.—Καιρὸ δὲν ἔχω, μουνταλᾶ, μαζί σου νὰ τὸν χάνω.
- Π.—Ὡ! σ' ἐξορκίζω, ἀδελφέ, εἰς ὅ,τι ἀγαπᾷς
νὰ μοῦ εἰπῆς ποῦ μ' ὀδηγεῖς, ποῦ διάβολο μὲ πᾶς,
διότι ρίγος χύνεται εἰς ὄλα μου τὰ μέλη
καὶ τρέμω σὰν σκνλόψαρο...
- Φ.— Σοῦ εἶπα μὴ σὲ μέλη
κι' ὅταν μαζί μου ἔρχεσαι καθόλου μὴ φοβῆσαι
- καὶ πάντοτε σὲ βεβαιῶ πῶς ἀσφαλῆς θὰ εἶσαι.
- Π.—Ὡ! πῶς φοβοῦμαι, Φασουλῆ!..
- Φ.— Μὴν τρέμῃς, βρὲ, καθόλου
κι' οἱ ἄνεμοι μὲς 'στὸ ἀσκή κοιμοῦνται τοῦ Αἰόλου.
'Ὅπ! ἔγῃα μόλα, Περικλῆ καὶ μία ἔγῃα λέσσα
καὶ κύτταξε τὴν βάρκα μου νὰ 'δῆς τί ἔχω μέσα.
- Π.—Τί βλέπω;... εἶναι ἀληθὲς ἢ ὄνειρον ἀπάτης;...
τοῦ Διογένους ὁ φανὸς καὶ μία Καρυάτις
καὶ εἰς δακτυλιόλιθος καθὼς τὸν τοῦ Ζωγράφου
καὶ ὡς τὸν ἄλλον τοῦ Μπουρνιᾶ τοῦ Συμβολαιογράφου,
- Φ.—Καὶ τώρα ἐκατάλαβες, βρὲ μουνταλᾶ, τί τρέχει
κι' ἀγάλματα πῶς ἄρχισε ὁ οὐρανὸς νὰ βρέχῃ;
- Π.—Ρίγος ψυχρὸν αἰσθάνομαι εἰς ὄλον μου τὸ σῶμα...
καὶ σὺ ἀρχαιοκάπηλος, βρὲ Φασουλῆ, ἀκόμα;
- Φ.—Καὶ τάχατε, βρὲ Περικλῆ, γιὰ τοῦτο δὲν σ' ἀρέσω;
'στὸ κλέπτειν θὰ ἐπιδοθῶ καθόσον εἰμπορέσω.
'Επῆγα 'στὰς ἀνισκαφὰς πρὸς κειμηλίον ἄγραν,
'στὴν Ὀλυμπίαν ἔτρεξα καθὼς καὶ 'στὴν Τανάγραν,
μὴν εὔρω τίποτα κι' ἐγὼ ἀρχαῖον νὰ σευφρώσω
καὶ εἰς τὸ λοῦσο ἔπειτα μαζί σου νὰ τὸ στρώσω,
ἀλλὰ οἱ ἀρχαιοφίλοι τὰ εἶχαν ὄλα πάρη,
τοῦ Διογένους μοναχὰ μ' ἀφήκαν τὸ φανάρι.

Ἄφου δὲν ἦρα τὸ λοιπὸν πλαγγόνας καὶ ληκύνθους,
ἢ κεφαλὴν ἀγάλματος ἢ δακτυλιολίθους,
ἔσκέφθην ἴσθην Ἀκρόπολιν τὴν νύκτα νὰ ὑπάγω
καὶ μίαν Καρυάτιδα μὲ τρόπον ν' ἀπαγάγω.
Εἰς τοῦτο μ' ἐβοήθησαν κλητῆρες καὶ ἀστυνόμοι
καὶ ὑπουργοὶ καὶ βουλευταὶ καὶ δικασταὶ ἀκόμη
καὶ τότε, δίχως μυρωδιὰ κανένας νὰ μὲ πάρῃ,
τοῦ Διογένους, Περικλῆ, ἐπῆρα τὸ φανάρι,
καθὼς εἶναι περιττὸν εἰς τὸν παρόντα χρόνον,
ποῦ δὲν εὐρίσκεις ἄνθρωπον, ἀλλὰ γαιδάρους μόνον.
Τοιαῦτα ἐν ἀγνοίᾳ σου κατώρθωσα, κασιδίη,
ἂν ὅμως τώρα ἐρωτᾷς καὶ γιὰ τὸ δακτυλίδι,
σοῦ λέγω πῶς δὲν ἔκαμα πολὺν μέγαν κόπον
καὶ ἀπὸ τὴν ἀνάγκησιν τὸ ἔλεψα μὲ τρόπον.
Καὶ τώρα τὸν δακτύλιον μαζί μὲ ὅλα τὰλλα
τὰ ἐβαρκαρίσα κρυφὰ γιὰ τὴν Λειψοκουτάλα,
γιατὶ ἐκεῖ μὲ κατεροῦν τρεῖς Ἄγγλοι νὰ τὰ πάρουν
καὶ ἴσθην Εὐρώπην τὴν σοφὴν μ' αὐτὰ νὰ φιγουρά-

λοῦν.
Λοιπὸν γιὰ τράβα τὸ κουπί νὰ φθάσωμεν ἐγκαίρως
καὶ τώρα τῆς κουβένταις σου παρῖατα κατὰ μέρος
καὶ ἂν εἰς συμφέρουσαν τιμὴν ἴστους Ἄγγλους τὰ

[φορτώσω
σὲ βεβαιῶ πῶς τὰ μισὰ σὲ σένα θὰ τὰ δώσω.
Βλέπεις, καὶ μὲνε Περικλῆ, εἰς ὅ,τι καὶ ἂν κάμω
ὅτι καὶ σὲ δὲν λησμονῶ γενναίως νὰ συνδράμω
καὶ ἐργάζομαι πρὸς χάριν σου ὡς ἄλλος ἀδελφός σου...
Π.— Ὁ ἀργυρᾶ πανσέληνος, μετρίασε τὸ φῶς σου
καὶ μὴ κυττάζῃς παντελῶς τοὺς ἀρχαιοκαπήλους,
ποῦ ῥίπτομεν τὰ ὄσια καὶ ἱερὰ ἴστους σκύλους.
Φ.— Τί ἱσαμπουνᾶς βρὲ τραγικὴ καὶ βλέπεις τὰ ἐπάνω;
Π.— Μὲ σένα πρωτοκλέφταρ, σασιτίζω καὶ τὰ χάνω.
Φ.— Ἄν κλέπτην μὲ ἀποκαλῆς, πολλὴν τιμὴν μοῦ κάνεις
χωρὶς ἐσύ, βρὲ τενεκέ, νὰ τὸ καταλαμβάνῃς.
Διότι ἴσθην βασιλείον αὐτὸ τῆς Ρωμηοσύνης
τὸ κλέπτειν εἶναι σύμβολον λαμπρὸν τῆς ἱπποσύνης
καὶ τῆς καλῆς ἀνατροφῆς καὶ τῶν ὠραίων τρόπων
καὶ ἁλάνθαστον τεκμήριον τῶν εὐφυῶν ἀνθρώπων.
Τὸ κλέπτειν, ἀφιλότιμε, καλὴν ἐμφαίνει φύσιν
καὶ πνεύματος διαύγειαν καὶ ἐνέργειαν καὶ κρίσιν
καὶ σύνεσιν καὶ φρόνησιν καὶ ἀληθῆ σοφίαν
καὶ σώματος καὶ πνεύματος μεγάλην εὐστροφίαν
καὶ οὔτε εἶναι ἴδιον τὸ κλέπτειν τοῦ τυχόντος,
ἀλλ' εἶναι ἴδιον ἀνδρὸς πολλὰ σοφὰ μαθόντος.
Μὲ τοῦτο τώρα κτίζονται θεόρατα παλάτια
καὶ ἐγὼ δὲν ἴσθην τὸ σταυρὸν μονάχα γιὰ τὰ μ' ἄτια,
ἀλλὰ τὸν ἴσθην, Περικλῆ, γιὰ νὰ σουφρώνω κατὰ
καθὼς καὶ ἄλλοι εὐγενεῖς καὶ τόσοι ντιλικάτοι.
Διὸ καὶ πάλιν εὐλαβῶς ὀρκίζομαι ἐδῶ πέρα
εἰς τῶν ψαριῶν καὶ τῶν στρειδιῶν τὴν ἄστατον μη-
[τέρα,
ἴσθην ἀργυρᾶν πανσέληνον, ποῦ ἄνωθεν μᾶς βλέπει,
ποῦ πάντ' ἀρχαιοκάπηλον καὶ λωποδύτην σκέπει
καὶ εἰς ὅ,τι ἔχω τίμιον πῶς ἴσθην ἐξῆς θὰ κλέβω
καὶ ὅ,τι βρῶ θὰ τὸ πουλῶ καὶ θὰ τὸ ξεπαστρεύω

καὶ ὑπόσχομαι, βρὲ Περικλῆ, ἴσθην μέλλοντα αἰῶνα
πῶς οἱ μεταγενέστεροι δὲν θάχουν Παρθενῶνα.
Π.— Ὁ ἀδελφέ μου Φασουλῆ, πῶς τόσον διεφθάρης
καὶ τώρα κλέφτης ἔγινες καὶ πρῶτος κατεργάρης;
Φ.— Κάθου ἐσύ καὶ σφύριζε τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια
καὶ δεῖχνε περιφρόνησιν πρὸς ὅλα τὰ στολίδια
καὶ νύκτα μέρα χάζευε μὲ σταυρωμένα χέρια
καὶ κάνε μου τὸν τίμιον καὶ κύνταζε τὰστέρινα
καὶ ὄρκο σου κάνω ἴσθην σταυρὸν καὶ ἴσθην παρασημῶ μου
πῶς θὰ ψοφήσῃς σὺν σκυλὶ καταμεσῆς τοῦ δρόμου.
Βρὲ γιὰ νὰ ζήσης, μασκαρᾶ, χρειάζεται ἐργασία...
λοιπὸν ρεμουῖλα καὶ κλεψιὰ εἰς ὅλα τὰ Μουσεία
καὶ κλέπτε ὅσα καὶ ἂν εὐρῆς, οἰκεία τε καὶ ξένα
πάν ἔμψυχον, πάν ἄψυχον, τοὺς γείτονας, ἐμένα
καὶ ἄς κλέπτωμεν, βρὲ Περικλῆ, νυχθήμερον ἀλλήλους,
οἱ μὲν ἀρχαιοκάπηλοι τοὺς ἀρχαιοκαπήλους,
οἱ Τραπεζίται οἱ τρανοὶ τοὺς ἄλλους Τραπεζίτας
καὶ οἱ λωποδύται οἱ μικροὶ τοὺς ἄλλους λωποδύτας.
Πλὴν πρὸς τὸ μέρος, Περικλῆ, θεώρησον ἐκεῖνο...
δὲν διακρίνεις τίποτε;

Π.— Τρεῖς Ἄγγλους διακρίνω.
Φ.— Αὐτοὶ θὰ εἶναι βέβαια!...
Π.— Νοί, ναί, θαρρῶ πῶς σκάβουν.
Φ.— Ἄς τοὺς σφυρίξω δὴ φοραῖς γιὰ νὰ μὲ καταλάβουν.
Π.— Μᾶς ἤκουσαν...
Φ.— Ἐμπρὸς λοιπὸν καὶ τράβα ἔγινε μόλα...
ἔτσι ποῦ λές, βρὲ Περικλῆ, νὰ τὰ σουφρώνῃς ὅλα,
νὰ κλέβῃς πάντα καὶ παντοῦ καὶ εἰν' εὐκόλα τὰ μέσα...
μὰ ἔγινε μόλα ἰρήγορα καὶ μία ἔγινε λέσσα.
Π.— Νά! νά! οἱ Ἄγγλοι ἔρχονται καὶ σβύνει τὸ φεγγάρι.
Φ.— Τοῦ Διογένους ἀναψε ἀμέσως τὸ φανάρι
καὶ εἰς τοὺς Ἄγγλους δῶσε το πρὸς δόξαν τῶν Ἑλ-
[λήνων
γιὰ νὰ φωτίσουν μὲ αὐτὸ τὸ σκοτεινὸν Λονδῖνον.
Π.— Εἰς ποῖον μαῦρον ἐγκλημα, μωρέ, μὲ παρασύρεις;
Φ.— Μὴν εἶσαι τόσο μπόσικος καὶ τόσο κακομοίρης
καὶ ἄκουσε τὰ λόγια μου ἂν θέλῃς νάχῃς σάλα...
μὰ σία καὶ ἀράξαμε εἰς τὴν Λειψοκουτάλα.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τοῦ Παππαϊωάννου, τοῦ πρώτου ἀνατόμου,
σοφῆ ἀνατομία μ' εἰκόνας ἐξεδόθη,
ἐφόδιον σπουδαῖον τοῦ καθενὸς ἀτόμου
καὶ οὕτω πῶς μέγαν κενὸν ἀνεπληρώθη.
Τὴν συνιστῶ εἰς ὄλους, εἰς ἰατροὺς καὶ μὴ,
μέγαν τὸ βιβλίον, μικρὰ δὲ ἡ τιμὴ.

— — —

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω—πῶς ἴσθην σπῆτι μου ἀνέβη,
ἴσθην Νεάπολιν ἐπάνω —καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδῆ, —δὴ ἴσθην λάδι, τρεῖς ἴσθην ξύδι,

μὲ Χημεῖον, μὲ μιά μάνδρα, —μὲ μεγάλ' οἰκοδομή
καὶ μιά χήρα δίχως ἄνδρα, —ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ—τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.